

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **Z. C.**
zastoupená advokátem JUDr. Ivanem Houfkem, Ph.D.
sídlem Novotného lávka 200/5, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2017 č. j. MSK 108498/2017, ve věci
dodatečného povolení stavby

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 2. 10. 2017 č. j. MSK 108498/2017 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ivana Houfka, Ph.D., advokáta se sídlem Novotného lávka 200/5, 110 00 Praha 1.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Mosty u Jablunkova (dále jen „stavební úřad“) ze dne 26.6.2017 č.j. OUMJ 1347/2017, kterým bylo zastaveno řízení o dodatečném povolení stavby „garáž“ na pozemcích parc.č. X, X a X v katastrálním území x (dále také „garáž“).
2. V žalobě uvedla, že stavební úřad rozhodl dne 6.5.2015 o odstranění stavby garáže, když návrh na dodatečné povolení byl zamítnut toliko z důvodu, že stavba nebyla ve vztahu k 1 ze 3 pozemků umístěna v souladu s tehdejším územním plánem obce. Po právní moci rozhodnutí, ale ještě před uplynutím lhůty pro odstranění stavby, byla schválena změna územního plánu, na základě níž by bylo možno stavbu dodatečně povolit. Žalobkyně proto podala novou žádost o dodatečné povolení stavby, řízení však bylo zastaveno s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27.8.2015 sp. zn. 2 As 166/2015, z něhož vyplývá, že nelze vést řízení o dodatečném povolení stavby po vydání rozhodnutí o odstranění této stavby, které nabylo právní moci. Žalobkyně namítla, že v nové žádosti výslovně uvedla změnu okolností – změnu územního plánu, správní orgány se však vůbec nezabývaly posouzením její žádosti z hlediska možnosti vydat nové rozhodnutí (§ 101 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále jen „správní řád“) nebo z hlediska obnovy řízení (§ 100 odst.1 písm. b/ správního řádu). Pokud měly jakékoli pochybnosti o materiálním obsahu žádosti, měly žalobkyni vyzvat k odstranění nejasností. I kdyby nebylo možno vést řízení o dodatečném povolení stavby, měly správní orgány posoudit žádost jako žádost o vydání stavebního povolení. Žalobkyně dále poukázala na to, že původní rozhodnutí v roce 2015 bylo vydáno předchozímu vlastníkově garáže a správní orgány se v nynějším řízení nijak nezabývaly tím, zda v případě žádosti nového vlastníka (žalobkyně) nemohou existovat důvody pro vydání nového rozhodnutí podle § 101 správního řádu. Podle žalobkyně nelze pominout ani skutečnost, že garáž se nachází na 3 pozemcích, přičemž pouze ve vztahu k 1 z nich byla v rozporu s územním plánem obce. Garáž nebyla zapsána do katastru nemovitostí, její existenci tedy nebyl uzpůsoben ani později vzniknuvší územní plán. Podle žalobkyně je přepjatě formalistické trvat na odstranění stavby – orgány veřejné moci nejsou striktně vázány doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smějí a musejí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona atd. (zde žalobkyně odkázala na konkrétní nálezy Ústavního soudu). Pokud jde o napadené rozhodnutí, žalovaný vyvozoval závěr, že po skončení řízení o odstranění stavby již není možno projednat žádost o dodatečné povolení stavby, z rozsudku NSS č.j. 1 Ans 9/2009-87, zároveň ale uvedl, že takový závěr platí až od 1.1.2013, po novelizaci stavebního zákona. Tento argument považuje žalobkyně za

zmatečný a zcela vnitřně rozporný, když odkazované rozhodnutí NSS bylo vydáno před 1.1.2013.

3. Žalovaný ve vyjádření poukázal na další rozsudky NSS, které se zabývaly nemožností vést řízení o dodatečném povolení stavby po pravomocném skončení řízení o odstranění stavby, a k námitce ohledně obnovy řízení odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. V replice žalobkyně mj. nesouhlasila s názorem žalovaného, že judikatura NSS (rozsudek č.j. 2 As 166/2015-33 a další) překonala stanovisko veřejného ochránce práv sp. zn. 1054/2010/VOP/SN, které reagovalo na dlouhodobý formalistický přístup správních soudů v případech, kdy by nové okolnosti materiálně umožnily dodatečné povolení stavby.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobkyně podala dne 1.3.2017 u stavebního úřadu žádost na formuláři žádosti o stavební povolení, v níž pod bodem IV. mj. uvedla, že „...Stavba byla dle územního plánu (ÚP) Mosty u Jablunkova nepřípustná. Jelikož zastupitelstvo obce M. u Jablunkova vydalo změnu č.1 územního plánu, do které byla změna plochy zahrnuta, je již stavba garáže dle ÚP přípustná, proto podávám novou žádost o dodatečné povolení stavby.“ Stavební úřad dne 26.6.2017 rozhodl o zastavení řízení s tím, že žádost je zjevně právně nepřípustná, neboť dne 2.9.2015 nabylo právní moci rozhodnutí o odstranění stavby garáže a z rozsudku NSS ze dne 27.8.2015 sp.zn. 2 As 166/2015 vyplývá, že nelze vést řízení o dodatečném povolení stavby po vydání rozhodnutí o odstranění této stavby, které nabylo právní moci. V odvolání žalobkyně namítla, že stavební úřad měl její žádost posoudit z hlediska možnosti vydat nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu a také podle § 100 odst.1 písm.b) správního řádu jako návrh na obnovu řízení, případně měl vyzvat k odstranění nejasností. Žalovaný zamítl odvolání napadeným rozhodnutím dne 2.10.2017, přičemž v odůvodnění mj. uvedl, že *„V daném případě žádost o dodatečné povolení stavby neobsahuje žádné označení řízení, které chtěla odvolatelka, jak uvedl její právní zástupce, obnovit, ani žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že se jedná o návrh na obnovu řízení, neuvedla, což znamená, že ani obsahově o žádost o obnovu řízení nejedná.“*
7. Důvodná je žalobkynina námitka, že se správní orgány vůbec nezabývaly posouzením její žádosti z hlediska možnosti vydat nové rozhodnutí či z hlediska možnosti obnovy řízení. Žalobkyně v žádosti výslovně uvedla konkrétní změnu okolností, a to změnu pro věc podstatnou – změnu územního plánu obce. I když nekonkretizovala rozhodnutí, jímž bylo nařízeno v roce 2015 garáž odstranit, bylo na stavebním úřadu, aby jej identifikoval, případně vyzval žalobkyni k doplnění potřebných údajů v souladu s § 37 odst.3 správního řádu. Na žalobkynino odvolání pak reagoval žalovaný tak, jako kdyby v její žádosti nebyla ani zmínka o změně okolností, což je však zcela v rozporu s obsahem správního spisu. Soud proto považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když na rozdíl od žalovaného má soud za to, že žalobkyně uvedla v žádosti skutečnost, svědčící o tom, že by se mohlo jednat o návrh na vydání nového rozhodnutí či o návrh na obnovu. Soud se také ztotožňuje s žalobkyní v tom, že

argumentace žalovaného rozsudkem NSS č.j. 1 Ans 9/2009-87 je zmatečná. Stěžejní myšlenkou tohoto rozsudku totiž je, že v řízení o odstranění stavby není možno vydat rozhodnutí dříve, než bude rozhodnuto o žádosti o dodatečné povolení stavby.

8. Vzhledem k výše uvedené podstatné vadě není na soudu, aby se v tomto okamžiku vyjadřoval k věcné podstatě sporu, čímž by předjímal úvahy správních orgánů. To platí především o námitce, že překážka daná původním územním plánem se týkala jen jedné ze tří parcel, či toho, jak k situaci došlo (stavba nebyla zapsána do katastru nemovitostí...). Soud pouze na okraj uvádí, že žalobkynina argumentace změnou vlastníka stavby je nepodstatná – nový vlastník nastupuje do práv a povinností vlastníka původního, není to okolnost, kterou by správní orgány měly či mohly zohledňovat.
9. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s § 76 odst.1 písm. a) a b) s.ř.s. a vrátil mu věc k dalšímu řízení.
10. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná a vzniklo jí tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyniny náklady tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení (3 úkony právní služby po 3 100 Kč, 3x režijní paušál po 300 Kč – převzetí věci, sepis žaloby, replika, v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Soud uložil žalovanému zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který ji v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 11. dubna 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje